

Sygn. akt II UK 175/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku P. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w W.
przy udziale zainteresowanego L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z
siedzibą w P.
o zasiłek chorobowy i zwrot nienależnie pobranego zasiłku chorobowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt VII Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 30 września 2015 r. oddalił apelację skarżącego P. K. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z 3 kwietnia 2015 r., który rozpoznał jego odwołania od decyzji pozwanego z 22 maja 2014 r. i z 9 października 2014 r.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że w niniejszej sprawie konieczne jest rozważenie następujących kwestii:

„1) czy w świetle przepisu § 9 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 27 lipca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu kontroli prawidłowości wykorzystywania zwolnień lekarskich od pracy oraz formalnej

kontroli zaświadczeń lekarskich, Uczestnik – Zakład Ubezpieczeń Społecznych zobowiązany był do przeprowadzenia kontroli prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego przez Skarżącego?;

2) czy w przypadku nie przeprowadzenia kontroli, o której mowa w punkcie 1) powyżej, Uczestnik miał prawo wydania decyzji o odmowie prawa do zasiłku chorobowego?;

3) czy w świetle art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, w przypadku wykonywania przez Skarżącego zaleceń przekazanych przez lekarza prowadzącego oraz lekarza orzecznika ZUS, uznać należy czynności zrealizowane przez Skarżącego mające na celu utrzymanie majątku gospodarstwa domowego – zajmującego w przybliżeniu jedną godzinę dziennie – jako wykonywanie pracy zarobkowej?”.

Sąd Najwyższy zważy, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych. Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Podstawy kasacyjne stanowią odrębny od podstaw przedsądu element skargi, dlatego nie zastępują podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia. Oznacza to, że skarżący we wniosku powinien samodzielnie (odrębnie od podstaw kasacyjnych) wskazać i wykazać podstawy przedsądu. Odnosi się to również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż o ile zasadne podstawy przedsądu mogą prowadzić do uwzględnienia skargi kasacyjnej (*a contrario* z art. 398¹⁴ k.p.c.), to w przypadku podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej, czyli wykazanie, że naruszenie prawa jest oczywiste bo rozstrzygnięcie jest wadliwe.

Ponadto skargę wnosi się od prawomocnego już wyroku sądu drugiej instancji. Tłumaczy to reżim wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i wymagania stawiane poszczególnym podstawom przedsądu.

Uwaga powyższa jest uzasadniona, gdyż we wniosku o przyjęcie skargi nie sprecyzowano (nie podano przepisu) do której podstawy przedsądu wniosek się odwołuje (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Treść wniosku pozwala stwierdzić, że wniosek nie odwołuje się do podstaw przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 3 k.p.c. Sformułowane pytania odnoszą się i bezpośrednio dotyczą sytuacji skarżącego. Pozwala to przyjąć, że chodzi o wykładnię i zastosowanie prawa w indywidulanej sprawie skarżącego, czyli o podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jednak wówczas nie można poprzestać na pytaniach, na które nie udziela się odpowiedzi. Wszak ostatnia podstawa przedsądu wynika z tego, że nie ma wątpliwości faktycznych i prawnych, co ma składać się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Chodzi więc o sytuację oczywistego naruszenia prawa przez Sąd w zaskarżonym wyroku. Takiej oczywistości nie można stwierdzić, gdy skarżący poprzestaje na pytaniach i oczekuje dopiero na nie odpowiedzi.

Z tych motywów, z braku zasadnej podstawy przedsądu, orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).